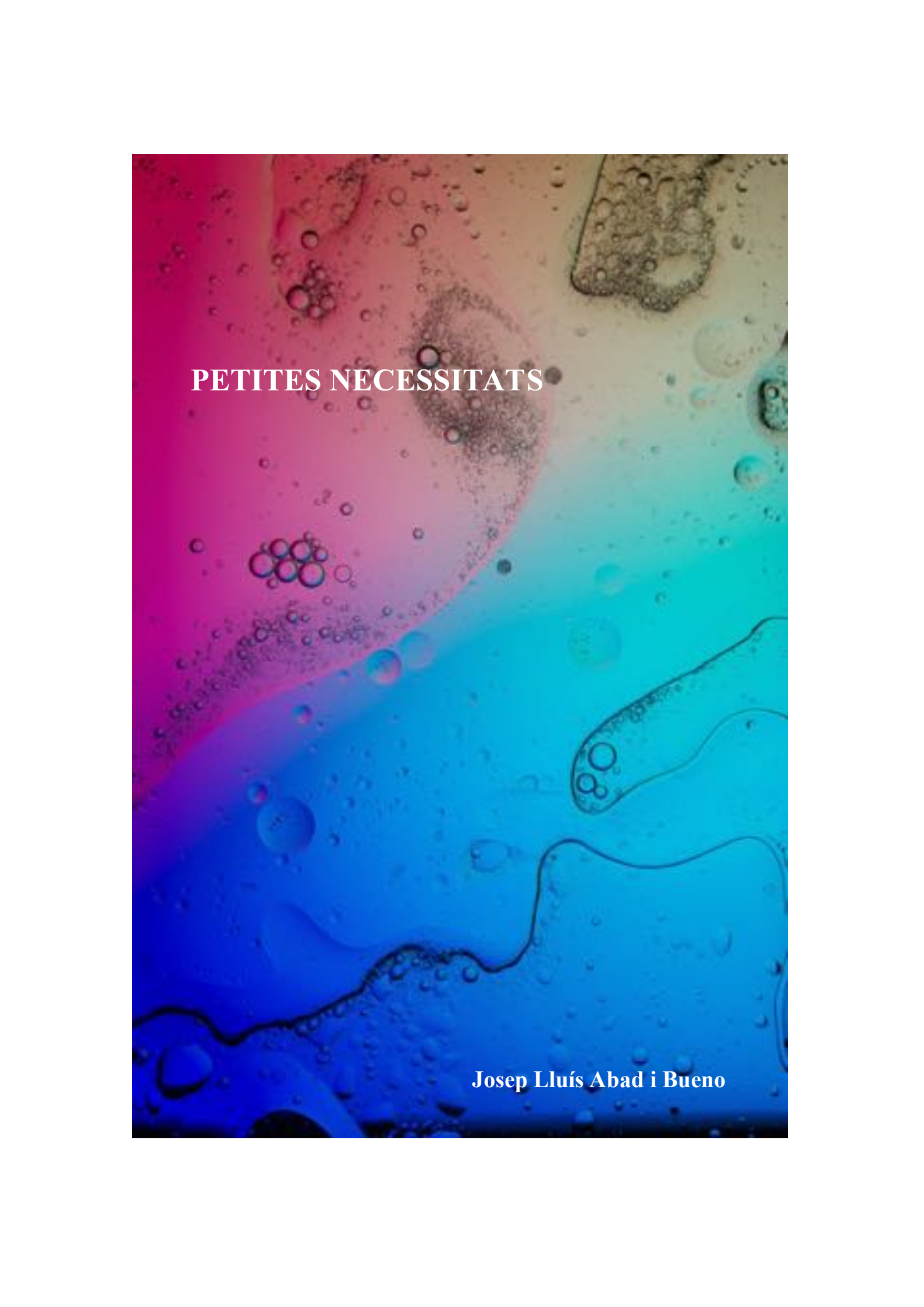

PETITES NECESSITATS

Josep Lluís Abad i Bueno

Primera edició digital, desembre 2020

 Dels poemes: Josep Lluís Abad, 2020

 De la coberta: Josep Lluís Abad 2020

Més informació:

<https://espaiclaudator.blogspot.com/search/label/Petites%20necessitats>

<https://www.facebook.com/jana.g.espada>

PETITES NECESSITATS ÉS UNA OBRA DE [JOSEP LLUÍS ABAD I BUENO](#)

L'autor consent la difusió dels continguts d'aquest llibre d'acord amb les normes internacionals (amb jurisdicció específica a l'estat espanyol) de la llicència Creative Commons, segons les disposicions de reconeixement, no comercial i sense obres derivades de la [CC BY-NC-ND 2.5 Spain License](#). Per tant, els continguts d'aquest llibre poden ser reproduïts amb finalitats NO comercials, citant explícitament el nom de l'autor i sense fer-hi cap mena de modificació que pugui alterar la integritat de l'obra.

Totes les fotografies són de lliure ús i llicència lliure. A la fi del llibre hi ha les respectives especificacions.

Pel que fa a la música els drets i la propietat intel·lectual són dels propis autors i tan sols estan enllaçats.

A la dona dels núvols

Escriure't és guardar l'amor
del món en paraules.

Dir el món per les paraules,
ser-ne conscient.
I mai ningú te l'arrevatarà.

PROEMI

El pes d'un mot que s'obre al món i el pronuncia. La delicadesa de l'aire on levita. La boca cau, les dents, la saliva. Al vent tots els assumptes del cor, lliures per proclamar la gràcia.

Sorolls i silencis de boira: esperar això que és no-res, sentir-ho a prop i veure-ho a la pell del cel. El fumerals de sang del capvespre, l'herba cisellada que ningú no mira.

L'absència on les lletres transpiren i així entomar el ritme del nom teu cardinal, infinit.

Un matí qualsevol i l'arena deserta a la mar, suau. El fang i el quars fos, bocí dels estels d'on venim. Respirar-te en la molsa, vellut del diccionari.

Una bardissa de llum per arrapar-me i el teu núvol cotó de dona i albada. El pròleg demanat i no escrit, arpegis al clavill d'aquestes mans buides. Confiar. Estimar més enllà que adobar la pena.

Ser matriu, recer, també companyia. Així dibuixes gargots per a un present abans i futur que és ara.

La meua és una fe senzilla de paraules cartró, neta al foc i disposada, que espurneja absoluta.

Esdevenir pols a la teua vora per ser gemec de la cendra; i, talment, el record d'engronsar l'oblit que mai no gravàrem als arbres: arrel, tija i escorça per rebentar en flor.

Sempre tu i la bellesa... Flor sense trampes, anònima.

Petites necessitats

Aquesta solitud esculpeix tot l'amor que necessite i arrecera alhora. No hi ha cap fred en absència teua, car romans al paisatge. Sobre foscos renglons encenc petits mots de quars per si em lliges.

És acostar-te i amb l'iris nodreixes la llum, calmes els desassossecs. Pervius entortolligant-te a somnis passatgers.

Transparent, però encara més càlida, ets l'aigua d'aquest balandre. En cap dels viatges no avance en oblit: oh delicat i atzarós viure!

Nostàlgia, port als instants sense àncora.

06-04-2020

Petites necessitats, 2

Et despulle els ossos del silenci que t'habita.

Revela't carn, veu arquitectònica dels afectes. No res em consolarà quan ja no hi siga, llevat que uns llavis mormolen aquestes lletres, el vendaval que mogué la set d'un pou on t'oferires fresca, no mai exigent, ni venuda, ni extingida.

Deu meua, plou en aquests ulls la teua set!

07-04-2020

Estepa lila

Petites necessitats, 3

No puc construir-te. No ets un mecano i sí "l'escapista" en les revoltes de cada mot.

Sobre la crinera dels vents et pronuncie com una flor. Hi ha tota una sèrie de conjuncions: el sol quiet, un arc acolorit de pluja i l'aroma d'aquell món perdut on per primer cop d'ull existires.

Ca trist, udole per cingles i valls, a la recerca de records: encara t'enyore la cal·ligrafia.

No puc construir-te per ensumar els mots que t'emportares!

08-04-2020

Cal·la d'Ismael, Aín

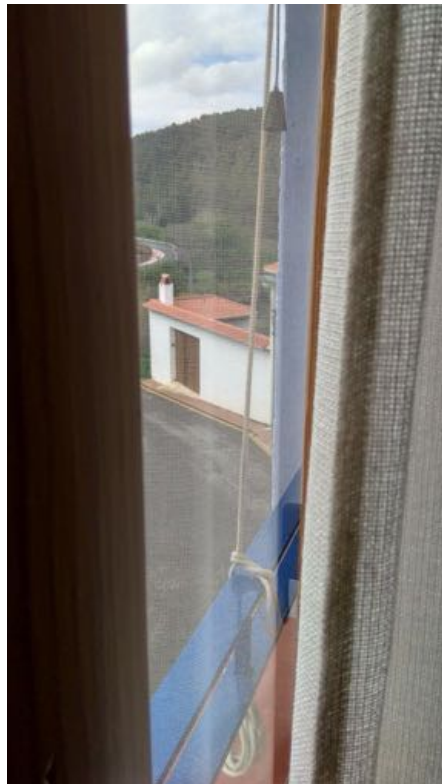
Petites necessitats, 4

Tímidament, amb els dits, separe la cortina, per si de cas apareixes.

Però no, tan sols hi ha un fanal esllanguit i la matinada que l'agombola.

A l'escaire de la mirada que persevera, rere els vidres, pinte un cos de vent mentre boires encenen la ment: a l'esbarzer de neurones ets foc sense fum, i no mai s'acaba.

09-04-2020

Llar, rere la finestra

Petites necessitats, 5

La TV engegada, i uns ulls perduts que no veuen.

No hi ha sons, ni colors que vibren. En l'almanac dels obllits el mercuri no pesa. És febre el que en mi fluctua; però, ai si pogués beure'm la veu amb què m'il·luminaves!

Aleshores allò viscut cosiria aquests pedaços de melangia. Discreta, fores modista de mots: conserve aquell primer patró, l'eco de llum als traus, pels quals encara a tu retorne.

Nu, no existeix cap fred que m'agullone.

10-04-2020

Petites necessitats, 6

Lliri Escales del carrer Secà

Passege pel carrer sense ombra,
estrany a vocabularis que
altrament en mi bategaven.
M'ature sota la balconada i rere
els cristalls no existeix cap llum,
ni l'escalfor de la llar fumeja.

Digues-me on vagareges, ànima
bessona?

Habitàrem aquest món, petit
l'agafàrem a mans reblides,
nostre, record vague.

Com aquesta flor, l'abans i el
després no mai podran
invisibilitzar-te.

11-04-2020

Petites necessitats, 7

Entrellucava l'amor, ofegat d'absències.

Era el meu, amor amfibi, de pell humida i verda terra.
M'amagava al sòl; sota pedres respirava cometes dels
nostres somriures.

Però el cos m'exigia l'aigua; i tan sols en anomenar-me
bevia. Soterrat en fangs eixuts, sempre esperava la pluja.

Era el teu, amor líquid, regal de Vida.

12-04-2020

La nostra bassa del bany

Petites necessitats, 8

M'ho vares dir fa temps, que no t'agraden els balcons, tampoc els llençols blancs, ni aquestes modes que, aviat, seran oblit.

Em digueres que fas tan sols allò que cal fer, com fa tothom, i ho intentes amb la dignitat dels estels. T'hi veig i qualsevol hauria de sentir-se protegit per tanta lluminositat compartida.

Si els teus ulls caminen, capte d'amagat com de discreta tens la mirada. A les teues mans sempre cruix el pa amb elegant senzillesa: així de càlida és ma casa.

13-04-2020

Façana al capvespre, Aín

Petites necessitats, 9

- Ulleres blanques per llegir.
- Píndoles de felicitat.
- Aigua per compartir-la.
- Pipeta per espantar l'avorriment.
- Raspall per netejar l'esperança.
- Pols per atansar-te el cel.
- Núvols de cotó per acotxar-nos.
- Un cassó de tendresa.
- Auriculars per als batecs del cor.
- Carregador d'afectes.
- Farines, llegums, verdures i fruites per cuinar.
- Per celebrar l'amor, música i silenci.
- De postres, el teu somriure.

14-04-2020

Petites necessitats, 10

Encara no sé com pots enganyar l'hivern amb aqueixa càlida mirada. Neva el cel mentre, astorat, no arribe a comprendre-la.

Tinc els ulls imantats al pes quan camines sobre els flocs del terra. A càmera lenta engronse el desig i et vincles al perfum que m'identifica. Estimar-te fins als límits del silenci.

El cel i la pell que t'abillen, sempre transparents; amor, tu fas els meus somriures.

15-04-2020

Margarides silvestres

Petites necessitats, 11

No t'arriba aquest amor basàltic, ni el ball corbat de pestanyes en observar-te.

Rere la taula tan sols batega un silenci petri quan tothom aposta. Cariàtide ennuvolada, missatgera a qui no puc oferir-li res, fas la jugada.

Soc el crupier dels desitjos i et presente aquest lligam amb l'ànima com ma única riquesa. I què, si n'ets inconscient?

Deixaré per escrit, sempre, sí, aquest sentiment passat i present, que, en el ball de mirades, les papallones t'imiten.

16-04-2020

Plàtans somiant Aín

Petites necessitats, 12

T'escric lletres, mots, centenars, milers, espais i silencis.

Alfarrasse versos, poemes al vent, a mans plenes, en papers i cabassos. Els multiplique al vol i la bogeria, en lloc de romandre intacta, s'acreix.

Un cop mort, seré el record d'un punt d'amor, d'energia en l'univers.

Aqueix viure de lletres gravades a pell i foc fou prou; pagà obliterats i l'eterna foscor, pagà la vida.

17-04-2020

Petites necessitats, 13

Inspire una lletra i vens tu.

La respire amb lentitud, com l'atracció d'una ploma a terra o un bes. Ets el meu lloc natural, aristotèlica en la vigília o els somnis. Un pensament que s'enlaira, com pètals de versos.

Expire una lletra i altrament vens.

Pronunciar-te exigeix l'aire i així prens cos, fantasia: abilles de sons dies i nits. En la nuesa dels mots resplendeixes. Vas i vens com veu del silenci al perfum de la rosa.

18-04-2020

Jardí de Josep Miravet

Petites necessitats, 14

Han apagat la cultura, diuen, l'onze i deu d'abril o volien fer-ho, però no.

Jo camine sol pel bosc, abans sí, el tres, també el set i vuit d'abril i a tu sencer m'agafe, tot, plenament; m'arrossega pel terra, sobre matolls, branques mortes, pedres i argelagues, sotabosc meu, particular. I, de ben lluny, Jana espera i m'ataülla. I un foc picona lletres per veure't créixer.

Camine sol pel bosc fa massa temps i no m'importa perdre'm; ningú no podria entrebancar-me les petjades quan has esdevingut l'única i absoluta cultura. Ho repetiré: - Devot, t'adore!

19-04-2020

Cal·les d'Ismael

Petites necessitats, 15

MOLÍ DE DALT

Per més que canvien les estacions m'asseuré a la séquia del molí; t'esperaré indiferent als meteors diversos, sent u amb ells.

Hem mogut els ulls ahora, però tu miraves l'aigua. Per sota temia llur sentiment. No hi ha bastides, ni penells líquids. Accediré perquè bussege inclemències, engolidors, tot tipus de separacions. Ningú ens furtarà l'abril, ni aquell acabat cantant de veu rogallosa podrà fer-ho.

Malgrat els adjectius, l'aigua passa sola, quieta t'acarona la mirada: penyora dels records, secret vaivé al molí dels somnis.

20-04-2020

Jana somia el Molí de Dalt

Petites necessitats, 16

Com les teues mans maragda, a Aín han rebentat els àlbers de primavera.

No hi ha cap reialme com el teu: menjaria només pa i beuria tan sols aigua. Pensar-te i saber-te, l'única riquesa. El zumzeig de flors i el sol es vincen quan s'adonen que em passeges.

Així aquests mots, jardins futurs d'aquella ment i cos que, compartits, foren la Vida.

21-04-2020

Pla de l'Horta, Aín

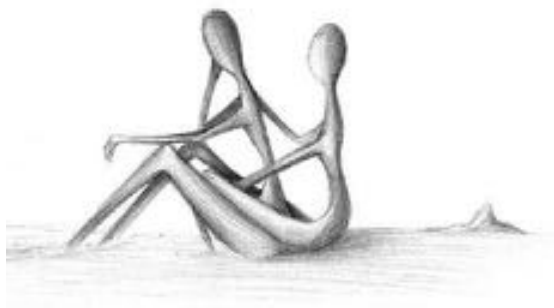
Petites necessitats, 17

Absorbit, desfet sota la terra, inicié forces atrapant arrels cap a l'aire que et pentina el rostre. Encara no puc veure't, no...

Però et sent, t'olore el pols, els llavis que absents deleren. Lentament abraça ombres i m'adreça al teu foc on m'abraone. Els vents conformen, empenyen el just volum d'aigua per abraçar-nos.

De la terra vàrem nàixer i retornarem; d'antics estels remots sense consciència: no cap enclusa humana trencarà aquest desig del cor, primari, compacte, mineral.

22-04-2020

Petites necessitats, 18

No llançà cap moneda a l'aire, no; no fou qüestió d'atzar que la dibuixara.

- "Digues alguna cosa -- i ell parlà--:

- A Mart la gravetat és 0'38, és a dir, tres vegades menys que a la Terra. El sol es vermell car està cobert per òxid de ferro.

-Ets increïble, li contestà ella".

Així fou llur coneixença: les lletres foren ales de colibrí i quan el temps s'aturà, continuaren el vol; vibraren en altres llavis, es repetí la vida en altres ulls. Foren gegants en bastir aqueixa petita història.

Enllà del temps i molt més, l'amor perdurà. Per la paraula.

23-04-2020

Margarides gerberes de Maria Teresa

Petites necessitats, 19

Tu al meu abril, desig i alè per construir la casa, com si fora la primera vegada, dos éssers renascuts. A cada sol l'afecte es renovava, minyons amb tot l'aprenentatge per fer.

Oblide el passat, massa ha estat escrit, la seguretat copiada dels somriures que ens regalàvem. Els dibuixava als arbres quan l'albereda nevava. En l'aire premia els flocs i a l'altra banda, paral·lela al carrer, imitaves amors adolescents .

Tu al meu abril, on somriguérem allò que fórem i som, cascada inabastable, nosaltres àngels de foc.

24-04-2020

Flors de Mari Carmen Salvador

Petites necessitats, 20

Ara tot s'ajorna. Sembla com si el cel i estels no es mogueren, palplantats nosaltres davant l'espectacle del desig.

Que no ens impedisca viure l'aturada com cal, recordar allò que sí i no ens diguérem, la bondat i confiança que se'ns caigueren de les mans al pou de les ombres silencioses.

Sí som humans, no déus. El fang se'ns cargola i cerquem allò etern que de bell antuvi ens donàrem: uns segons de bellesa fou prou per aturar les presses i rellotges de la vida.

Marmessor dels teus ulls, sempre tindrem aqueix vol a la felicitat.

25-04-2020

Petites necessitats, 21

En tancar-los, balle als teus ulls.

No els arribe mai a tocar, sure damunt, m'esllavisse com una melodia que s'allunya i alhora s'acosta per cercar llur tendresa.

L'he tinguda, l'he viscuda i no res més importa tot i aquesta estranya primavera. Vigilant de somnis, prenc nota sense saber-ne com.

Els escric sobre la rosada que em llig els llavis. Torne de nou al cau on sempre he estat l'aurora que beneïes. Banyats de llum, brostem en cicles de felicitat.

En tancar-los, balles als meus ulls.

26-04-2020

Plaça la Vila Aín
Flors del confinament

Petites necessitats, 22

T'escric a cada espai i temps que em trobe, sempre.

I hi ha una música, una melodia sense lletres per no distreure'm en l'afer.

La glòria no s'amaga rere 3 mots (preparats, llestos, foc), en qualsevol mitjà de comunicació. Hi ha una recompensa més profunda encara, íntima, que potser pocs coneixen: en l'escriptura ets esclau i senyor alhora del foc que autèntics innocents t'encomanaren.

No has de sentir-te endeutat envers ningú, ans al contrari, ésser gratuït envers el món. Escriure, ho sabem, no dona res ara; però és llavor de gegants per fructificar en tu, lector: brostam en l'avenir.

Vet aquí la lletra, la música ha de brollar de l'interior.

27-04-2020

Pla de l'Horta, Aín

Petites necessitats, 23

Emporta'm.

Emporta'm amb tu, sobre pedres enceses i un sol cremant,
sota la pluja si cal; bategarem nus, al caliu d'una pell
tatuada per llunes i veus.

Emporta'm, i no em deixes.

El bosc serà casa nostra, en molsa verda i falgueres
jaurem. Menjarem figues, ametlles i espàrrecs; soparem
bledes, nespros, lledons. Beurem de la deu als matins i,
abans del bany calorós, tastarem unes poques cireres.

A poc a poc ens cobrirà l'aigua i, mentre s'amaguen
colobres, serem observats per xaraus i pixavins. Els
baladres ens faran penombres dolces.

Als capvespres d'estiu construirem la cabana: branques
seques, matolls i fullareda; per sostre la platínica escorça
dels bedolls. Vindrà la tardor i seré vent que xiula i et
crida amb les pluges. I dies després, pintarem a la porta
paraules d'hivern: arraulits, llar, neu.

Emporta'm amb tu; rere les golfes també ens nodriran
enceses paraules, el cel.

28-04-2020

Falgueres

Petites necessitats, 24

Silenci.

Tanque els ulls i puc oir un silenci de galeria oculta al cel.
Allà, ben lluny de l'espai on soc, algun ocell
desempereseix l'aire amb una curta melodia.

No hi ha res més. Jo sol i els batecs del vol a les temples
dels pensaments.

Aleshores entres, dius que em portes una cançó dels
estels; seré, com la pedra que accepta l'aigua de
torrentera, me n'adone que tan sols puc escoltar-la amb la
mirada. Aleshores el teu record esdevé volior, l'autèntic
so per al silenci.

Aletejar sincopat; dintre meu vius.

29-04-2020

Núvols a Aín

Petites necessitats, 25

Reclòs, rere una màscara, enyore la paraula als teus llavis
com aquell mos al meló d'Alger de passats remots.

No hi ha dolçor als records, eixuta la deu que, en mirar-me, nodria.

Vagarege perdut en la desmemòria car, qui pot dibuixar
una mirada sense la boca que pessigolleja vocals? Qui pot
raure consonants per desvetlar afectes?

No vull un consum malaltís de mots, enfilats per
bescanviar-los en xavalla, no.

Voldria una cova, un foc i la teua cara neta. Així, acotxats
i oberts, somriuríem a recer d'un amor tossut per
comprendre que tot, de nou, és per fer.

30-04-2020

Les flors de Carmina

Petites necessitats, 26

#quantaestupidesa, això que abunda en aquests dies i no entenc.

Fer fires de llibres sense llibres, amb imaginats autors, hologrames, virtuals. Connectats per Instagram live, altres més amb les Zoom conferències. Pocs romanen quiets per comprovar la mentida d'aquesta voràgine on ens hem cregut lluent?

Tindre la torxa ben alta, que ens vegen i escolten les meravelles lliurades per boca, infal·libles rapsodes.

Ofeguí el meu Ego deforme, però monstruós i confús; i un cop mort aparegueres del no-res, em rescabalares de l'ull de la tempesta, m'insuflares paraules d'aire per retornar-me a la Vida. Amb rodes de molí piconares ma vanitat i fou aleshores com floriren els Altres en bells camps, també enamorats de la paraula.

Et dec l'esperança, la gràcia, la bondat: ésser fràgil en nous horitzons.

01-05-2020

Vida que naix

Petites necessitats, 27

Sobre el verd del camp que pense, jaus.

No hi ha cap realitat més, fora d'aquesta. Com tampoc no existeix una nova normalitat.

Et contemple, note el vent acaronar-te i els focs que cap bomber podria soterrar. No hi ha territori amb banderes sinuoses que admire o delere. Massa temps he ocupat en llançar el llast, aqueix viure de faràndula, una càrrega, dany sentimental.

Als afores de la ment regnen convencions i obstacles, felicitacions ermes, vida de façana, anomia, soroll.

En canvi, a la intempèrie imaginària que tots dos sembràrem, un rostre --sempre teu-- oneja en mi.

Ser eriçó i, confiat, acompanyar-te.

02-05-2020

Estepa blanca, Aín

Petites necessitats, 28

Cada dia, el camí rosa i la ginesta m'acompanyen. Però no vaig enlloc.

Arrelada al cor, et convida a un univers sense panys ni claus i on repiquen les campanes. Prenc pètals esfullats i dintre meu ols a timonet florit mentre els ocells canten.

Cada matí amb el camí rosa i la ginesta et mostre que ningú hauria de monetitzar aquesta mar il·limitada de falgueres. Que esdevindria lleig malbaratar aquests somnis. I a cada pas fet, rebenten les sureres amb les flors brunes que contrasten amb el verd; un senglar amb l'escorça es grata el llom. El pica-soques el cel trepa.

Visc la fusta ben a prop, també soc ella; i lligue aquest amor pel món i la vida amb les paraules.

Escriure't cada dia, un camí que, en llegir-lo, no mai s'acaba.

03-05-2020

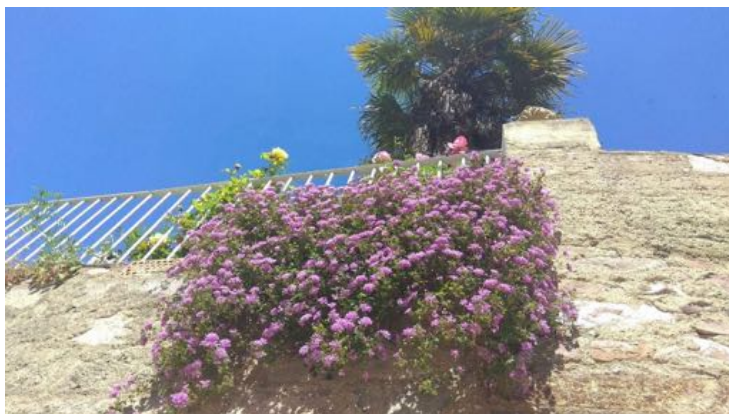
Petites necessitats, 29

M'udola un vent a l'esquena mentre assegut al terra llig el llibre d'un artesà de la paraula. En aquest bosc immens les veus d'ocells verds s'escolten de franc.

Jana talla les pinyes amb les curtes dents ja desgastades. De tant en tant s'atura, em mira i olora el nostre voltant.

Entre mot i mot sé que ens acompanyes. És bell, enmig de la incertesa quotidiana, creure's certs somnis. Veritablement sempre han estat el fons d'aquest paisatge. L'aroma del lligabosc m'apunta el teu aniversari. Amb l'alt piular dels avions t'escriu aquesta nouvinguda primavera.

04-05-2020

Petites necessitats, 30

Òbric els ulls i el verd tot ho inunda. Els alce, i el blanc i blau fan un cel.

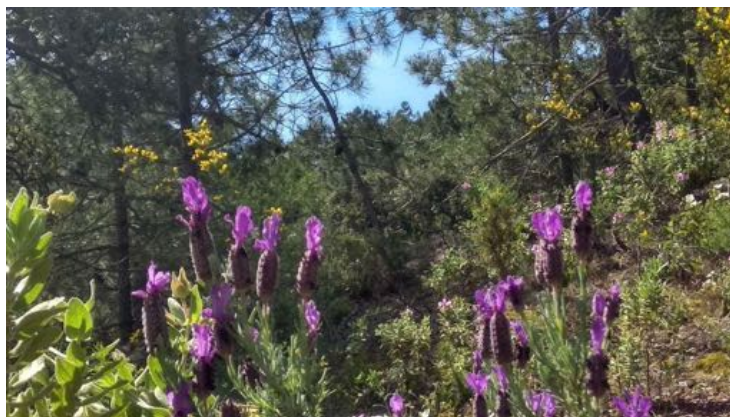
Potser aquell que la papallona o l'abella --com tu-- contempleu. Unes formigues eixides de casa van a la seua. Un avió taca aquest llenç amb cordells que ningú no toca.

No resistiré, no.

Aquest lema no és fet per a mi; acceptaré i assumiré la vida que m'és ofrenada.

Amb l'esguard vigilant, tot aquest préstec que veig forma part teua: t'hi reconec.

05-05-2020

Petites necessitats, 31

No digues que només són paraules, no ho digues si et plau!

No anorrees allò que conformà el món, la vida aquella tant petita com un cap d'agulla i iniciada quan no teníem consciència.

No menysprees cap paraula, l'esperança inquieta, adormida, quan als ulls et cap tota aquesta primavera.

No hi ha paraules sobreres. M'esclaten de les mans. En estimar-les, llegiràs la joia que em commou: diràs un cor amb els llavis.

06-05-2020

Petites necessitats, 32

15 kilobits és tot l'anhel per acostar-me i burxar en tu. No necessitem massa coses, ni grans experiències, ni eternes gratituds.

Això no seria la vida, esdevindria un castell de cartes i el nostre amor és fet de vendavals.

15 kilobits i una connexió pacient i solar, que no s'inquieta, que esclata de llum.

I amb això publiquem escenes, dibuixem melodies que ens roben el cor com el príncep de fusta, aquell ballet de Bartók.

Fenyem boles de mots que seran fornades en pronunciar-les pels llavis i cuites: en aquesta petita pàtria no mai tastaràs misèries, ni sabràs de fam alguna.

15 kilobits de ritual: Devorem-nos a aquesta velocitat!

07-05-2020

Petites necessitats, 33

Inspire, expire i la ment quieta.

Hi ha una convergència entre el paisatge i qui et parla.

Ens posen boços invisibles, però et parle; ens posen boços intangibles, però em beses. Les cadenes de la por seran trencades pels abraços.

Inspire i al balanceig del pit em trobes; expires i en el joc t'agafe de paraules regalades.

La ment encara és quieta; la llum i el vent tremolen. Ets presència en el passeig, la vida sura.

08-05-2020

Petites necessitats, 34

Arrossegada pel vendaval, la mirada interroga aquells records, els mots dels quals --ni rics, ni pobres-- t'agafaven la cintura.

Ballàvem enmig d'una sintaxi descalça sense forçar modes, temps, ni cap altra més retòrica, allunyats tan sols d'imperatius de fred i sal.

Tot era natural i el xiuxiueig de veus ens acaronava encerclats per tanta misèria. A tothora ballàvem, en lluentors de lluna i sol, les teues mans agafades als glops d'enyor que per la boca et pintaven.

Dansar amb records per allunyar cobdícies miops i submissions: ens pertanyíem.

09-05-2020

Les flors de Carmina, 2

Petites necessitats, 35

No s'acaben mai els nombres, infinits ells.

Més enllà d'aquesta carn i els equilibris que fa la llum en contemplar-te, més enllà de la mort ens habita un poderós lligam. S'amaga quiet, tranquil, sota una caputxa de paraules que diran altres, invisibles per a nosaltres.

Ens buscaran però no hi serem: ni rastre dels colors, de la calidesa de diccions antigues.

Aleshores assedegats de veus, una mà innocent obrirà el vocabulari i els petits sols aplegats pels llavis et pronunciaran al firmament.

Enlluernats pel viure, oh infinita llengua, tu seràs la mare i testimoni de l'amor que nosaltres fórem!

10-05-2020

Les flors de Carmina, 3

Petites necessitats, 36

Òbric la finestra per tal d'escoltar el cant d'ocells nocturns. Apague el llum i respire l'aire, la fresca que amable m'acotxa i envolta. Estic centrat en l'obscuritat, en l'oscil·lació relaxant, en aquest lleu bransoleig dels ametlers del davant .

Són moments de pau, no pense en la llum de la matinada que vindrà. Tanque els ulls i m'abrace al teu record. El temps no bressola la inconsciència i és així com a l'alba escolte altres cants que em desperten.

Et diré que al calze d'una cal·la blanca, avui, m'he begut els somnis. Gravar-te'ls, el meu.

11-05-2020

Cal·les d'Arturo

Petites necessitats, 37

Hem ajornat l'encontre per tercera o quarta volta; he hagut de confeccionar una nova llista de queviures: carabassetes, pebreres, bajoques, tomates, creïlles, arròs, cireres i pomes. Això és el que em resta.

Ho sé, tres dies només que obriran pas a novells. Tan aviat veig que som dilluns i, a l'instant, el diumenge ens mossega.

Cuine els ingredients: amb l'oli dels teus ulls, les mans de sal que foragiten insipideses i el cos fet d'aigua, remenes tresors, tiberi que esperona.

El silenci, aqueix toc particular, l'espècia on marinem aquest cuinar que encén focs i encara ens atrapa.

Tastem-lo. Parem taula.

Salut i profit, vida meua!

12-05-2020

Cireres d'Aín

Petites necessitats, 38

Pacientment observe.

Observe el vent que s'escola entre el trenat de la diana i rebolca les 99 *Cartes a Irina*. Mireu-les embolicades, les unes amb les altres, amb el desordre plàcid i confinament que en llurs entranyes s'hi amaga.

Cada dia esbandisc la ceguesa lletra a mot, mot a text, text a vers per intentar novells mons; com aquest que et dibuixe i, així, pidolar atenció, aqueixa muntanya russa que m'empeny al foc, al crepitjar d'uns ulls closos.

Ser l'arquer teu, perennement, adolescent.

13-05-2020

Cartes a Irina

Petites necessitats, 39

Obliqües a l'horitzó, les lloses d'aquell espadat no s'immuten als transkurs dels dies. Accepten pluges, vents, sequeres, herbes i matolls.

Una sargantana les xafa, uns porcs senglars grunyen, una musaranya fa el pi, les formigues neguitoses que no s'aturen. Despreocupades pels oratges mostren les galtes sense cap tipus d'autocompassió.

De franc i nua, la mestra natura.

Així hem de viure i fer. No és en magnes projectes com la vida impressiona; pelar creïlles, tastar els plats, parar taula, col·leccionar lletres i, tot seguit, estendre't el cor per veure'l quan retorne.

Així com l'inici esdevindrà fi, t'escriuré petits detalls, com una música.

14-05-2020

Aín

Petites necessitats, 40

En blanc, no hi ha res escrit, tan sols la rutina casolana dels quefers, un univers de mans voleiant entre atifells, andròmines i llocs. El cap que ordena aquest matí: endreçar casa, passeig de gossa, menjar i no aturar-se.

Arreplegue les molles de taula, mentre em moc pel laberint d'allò que s'ha de fer: canviar dels llocs la pols, calibrar la pujada de la massa pel rent i dibuixar-te un somriure en la pizza.

Demà serà tot nou; altre cop més ballarem amb verdures, cristalls nets per sorprendre la pluja, presències absents: ens nodrirem de vida.

15-05-2020

Petites necessitats, 41

M'agraden els capvespres, ennuvolats, grisos i quasi foscos.

Tan aviat com es tanquen el meu cor s'obre a la claredat i l'aigua dels ulls amb què mires les petites coses i els moments.

No em cal restar sempre a la teua vora; alce el braç i amb l'índex al vent dibuixe lletres nívies. Alhora que es desfan, lleugeres, bec l'inclita dolcesa que contenen. Són per a tu, sense trampes, circumloquis, ni provatures tecno-poètiques.

M'interessa, m'estime la flor i el batec quan t'oferires i que en mi perdura.

22-06-2020

Petites necessitats, 42

He decidit perdre temps, fantasiejar, malversar-lo. I mentrimentres espere que a les mans em caiguen flors setinades per al teu ocult somriure.

Xafar els camins de sol on passejares, perdre'm als clarobscurs per oferir-te gerds, mores, i maduixes silvestres. Així et respiraria en la humitat del bosc on sempre saltaràs eterna, daurada, feliç i jove, tot i els secs del temps.

On jo bategue hi ha un ventijol que et pentina i allisa de tendresa: brúixola del cor invisible, quan ja no hi siga faràs camí per la paraula.

En l'estima, cal no exigir cap pressa; més enllà del temps, podria esdevenir una necessitat petita; és en l'absència que t'hi engronsaràs per recuperar-te. Anomenar-te fou sempre la meua salvació.

23-06-2020

Petites necessitats, 43

Una oració per a tu és aquest núvol que jo observe mentre restes asseguda al banc de l'església i pregues pels teus i els altres.

Núvol amable, cotó per a la nina que va créixer sola entre quatre parets i plorava l'enyor del seu poble i la llengua dels seus, oculta i ajornada.

No podria escriure't en cap altre idioma per dur-te un trosset de mar a les mans i refrescar-te l'esguard, els ulls d'aquesta set compartida, gota a gota, mot a mot; i així haver-te trobat, tot encetant aquesta nova vida.

Una oració, un núvol, aigua on m'emmiralle i confiat et veig i bec per sempre veure't.

24-06-2020

Petites necessitats, 44

Lluminosa, com una aurora en la sang que encén,
t'estime.

Aquesta és l'única evidència on m'agafe per significar-me:
flor- paraula en la boca, menja que assacia, melodia en
l'aire, so que de molsa profunda i tersa em crida.

A tu m'abrace per acolorir segons, minuts de foc, hores
estèrils, l'enigma dels dies.

25-06-2020

Petites necessitats, 45

Necessite tan sols uns compassos de música; que siga amable, que no analitze què dic o pense, si ho encerte en preguntar o m'embolique en àmbits i paranys de filferros que no importen.

Necessite una melodia, pentagrames transparents on l'amor s'estenga sense avergonyir-se als quatre punts cardinals.

Una agulla d'estendre els teus ulls; i una altra la galta que sempre acull. I aquest cor, de bat a bat, fos pels mots i la misericòrdia, allunyat d'enveges, sorolls i recels; un cor com roba neta que voleia i no s'atura, car, tot i que et disfresses canviant i irregular, et reconec: rosa dels vents.

27-06-2020

Petites necessitats, 46

Incorporar-me del llit, sol, sense molestar a cap persona. Baixar les escales i somriure'm davant l'espill. Rentar-me la cara i sentir la frescor de l'aigua, notar que no hi ha formigueig, ni dolor a les extremitats.

Pressionar la claueta i apagar el llum, caminar amb els pensaments cap a la cuina.

Coordinar mentalment el pa que serà torrat, la melmelada i la crema de cacau; la llet d'avena al foc que incrementa la temperatura però que no escaldarà la llengua. Escoltar el soroll de la cadira en moure-la, seure i pensar-te en l'absència.

Quin grau de descans haurà tingut la nit passada? Haurà sigut incomptable el ramat d'ovelles que haurà numerat? L'esponja del seu cor podrà absorbir les inclemències de la feina?

Escriure't "aigua", enmig del desert.

02-07-2020

Vinyes a Aín

Petites necessitats, 47

La petita botiga del poble respira; inhala persones i les expira amb un torn escrupolós d'un ser humà rere l'altre.

Cadascú fa la compra, però l'espera fins i tot és més llarga que el temps emprat en fer les comandes i desar-les a la cistella de vímet.

L'assortiment és variat, tot tipus de queviures: uns frescos, altres mantinguts en càmeres frigorífiques o congelador, també els oblidats a les prestatgeries.

Ací a Aín, a la botiga tampoc ningú no pot comprar amor o bocins de felicitat.

Aquests, com en una deu, flueixen vers els altres; però tan sols els qui guarden neu al cor són capaços de copsar-los.

Udolem els modes d'estimar!

Amor meu, compartim-los!

25-07-2020

Queviures

Petites necessitats, 48

Llig una llista dels moralistes francesos del segle XVI fins els nostres dies. Aleshores em fixe en les dates de naixement i mort respectives i cerque aquell que s'acosta a les meues. Pense: quant de temps més viuré?
Com d'elementals som els humans!

Un nom i unes dates no poden tancar una vida; però em pregunte si som això només, unes taques de tinta en un paper, aproximacions d'un viure en una enciclopèdia o antologia que, veges tu, per què has arribat a formar-ne part.

Un frau, un joc d'atzar, amistat, unes colzades ultra-literàries? Prou.

Però ningú mai no podrà assabentar-se en llegir les quatre ratlles d'aquella bogeria, l'amor del qual vàrem viure i exhalar en uns pocs mots per haver-nos trobat en aquell tren somnolent.

Fem provatures sense descans i escrivim, per aproximar-nos-hi a aquelles antigues vivències. Aquesta és la bellesa, la intimitat del creador, l'espurna que vibrarà fins el darrer alè. Els diaris manuscrits ho corroboren: el sentit de tot, l'origen, 1984.

26-07-2020

Flors de juliol a Aín

Petites necessitats, 49

Per tu.

Ser verd en l'hivern més cru i gris.

Aguaitar petites esperances sota les ungles, menjar-me els teus records amb sol i aire. I, al capdavant, escriure't.

Escriure aquesta passió que no desmereix ni un centímetre de la teua ànima. El cos ens els bevem i tenim cura --ara i sempre ho hem fet tots dos-- entre silencis i capvespres de mots.

Com una abella, fugaç i amb tan sols 30 dies de vida, et duc pol·len i et balle la mel que regalima amor i recer de totes les primaveres. Així siga i sempre, flor d'hivern sense estacions.

Per tu.

Tot i el gris i la cruesa de la pell en l'hivern més verd.

27-07-2020

Petites necessitats, 50

Fora del blau que ets, no existeix la màgia.

Espeteguen petits estels al microcosmos de l'estima.
Pampallugueja el tacte en apropar-te. Un cor buit de sang
i ple de cel omple l'espai ombrívol des d'on grave
paraules contra tota desmemòria.

I si, potser, en l'esdevenir qualche humà es perdés
atzarosament entre aquestes quatre ratlles i recuperara el
primerenc tremolor de la pròpia coneixença?

L'amor s'escriu per camins remots on tota saviesa fa
tentimes a l'aguait de sorpreses i d'aquella olor a malaquita
i vetiver.

Respirar-te en les hores de solitud fou un secret, el guany
de ma petita existència.

28-07-2020

Petites Nexessitats, 51

Dels teus llavis cerulis el cel copia tempestes i calmes i la veu tranquil·la que mormola tots els noms de fada i flor on vius, furtiva a les meues temples.

Com un mecano extrac records: són com quadres mig pintats, figures de calidoscopi on balles simètrica aquells desitjos desats de dies immunes al temps.

Oh delicada criatura!

T'escolte i reconec al cromatisme dels núvols, en plantes, fruites i l'eco de les pedres.

Ai si pogués alentir el desassossec, ser molsa, melodia per aquietar les nits, dissoldre tot el cinabri que beus i t'incendia. Terra cerúlia on tot s'apaga en lent moviment, el **nexe** secret per abraçar-se els llavis.

29-07-2020

Creïlles recol·lectades, Aín

Petites necessitats, 52

Al capdavant, serem nosaltres fites profundes i violàcies
en el temps?

Voldria saber per a conèixer què?

Què hi haurà més enllà de la carn que fórem i que l'atzar
pintà de matinada amb la consciència?

Algú farà present la tendresa de la pluja en mullar-nos
amb totes aquestes gotes i gotes de lletres?

Tot fou gratuït. No demanàrem res i existírem. Un regal
d'enamorats que ens encarnaren. Peces d'un arbre
genealògic que serà oblidat en tres generacions a més
tardar.

Ningú no mai sabrà del plaer de la música que em dugué
a les petites necessitats. Envoltat d'homes i dones genials
que m'obriren la veu als altres, més regals per adonar-nos
de la sort tastada abans que el pols ens tremolara.

Potser no sabré dir-te el nom, ni reconèixer-te, però
sempre t'esperaré en la mirada.

30-07-2020

Romaní d'Ismael

Petites necessitats, 53

Escapar, ella vol escapar de les rutines i maleficcis diaris. Ho necessita. Ha mirat noticiaris, escorcollat periòdics i no han tancat fronteres. Demà volarà a les terres altes, als glacials pirinencs com sempre ha fet amb la família, ara fa ja 20 anys.

Ella vol palpar la catifa de gespa, l'ombra dels àlbers i l'aigua desfeta de llocs secrets. Observar el granit mil·lenari, els llacs d'aigües clares o profundes i fosques, caminar.

Al matí enceta sendes i als palmells li venen els gerds i maduixes salvatges. Zumzegen abellots i les papallones ballen. S'atura, seu i respira; es frega la cara amb aquella neu de glaceres mentre a la vall d'enfront pasten cavalls, poltres i vaques.

Tot és perfecte, asseguda vora la tenda del càmping, no li calen jocs de taula, ni lectures, ni televisions.

Davant seu té els paisatges que més s'estima. Inspira i expira. El capvespre la corprén; subtilment ella canvia els colors: observe el meu cel.

31-07-2020

Pirineu andorrà 2017

Petites necessitats, 54

Els telèfons desconnectats i ben lluny de la "màquina infernal" com anomena l'ordinador.

Això són vacances!

Treu els sacs de dormir per estendre'ls al vent, no li molesta cuinar agimponada con si fos una índia de trenes enamoradisses, bella com estel fugaç!

Mentriments el príncep fa la bugada o porta gel per a la carmanyola nevera. De fa molts anys hi conserven emocions i històries allunyades de rutines sense importància. Ha nodrit els fills que els ha vist créixer, i ara nodreix família, núvies i amics companys.

Jana, seu callada enmig del passeig mentre observa els moviments del ramat humà. Ens vigila, ensuma i estima per adonar-se si s'allunya massa qualsevol.

En tornar a la gespa que, amb tota la colla fa migdiada, la dona dels núvols s'adorm tot i el murmurí dels àlbers i freixes. Si us plau, no feu sorolls! Som de vacances al balanceig del cel.

02-08-2020

Petites necessitats, 55

Hem caminat paral·lels al vessant de la muntanya d'enfront. Tan sols a 1630 metres d'altitud i els humans amb els vehicles semblaven formigues mecanitzades amb rumb prefixats.

Ella ha marxat a veure poblets...

Nosaltres hem fet via per una esponerosa boscúria trepitjada per pocs vianants. Asseguts al fred d'agost hem escoltat les músiques del paisatge amb silenci.

Ens hem separat de la colla per sentir-nos sols; multitud de pissarres, avellaners, una boixeda, saücs i clavells ens han saludat.

Pels poblets ella haurà entropessat amb cases de fusta, alguna font petita i finestrals farcits de geranis i pensaments. No plou, però, al seu antull, els núvols passen i sempre li fan companyia.

Quin gran invent jugar amb grafies i omplir els espais amb figures que enforquen paraules. Tot i que no siga amb mi, ella és blanca farina i gris d'alguns núvols, el pa de cada dia, tendre, cuit i cruixent en la boca, sempre llest per menjar.

03-08-2020

Petites necessitats, 56

Tot escoltant el capvespre, veig la melodia monocord de les cigales sobre l'escorça dura i seca d'oliveres i sureres.

Éssers efímers i quasi d'esquelet transparent; com les ales que, en fregar-les, pinten el nom teu un cop rere l'altre en l'èter que respire.

Com oblidar-te, si en el silenci jaspi d'hores el cor arreplega i explota d'una tendresa més enllà de mancances o excessos.

Reinventar-te, un esbós animat em cal tan sols per agafar de nou la ploma i construir palaus i deserts que t'acullen. No mai esdevindràs propietat meua, ni de cap altre ésser.

T'escric per respirar la màxima llibertat; saber-la és prou, el color que il·lumina aquest rengló, una vida escrita amb la tendresa exacta dels qui coneixen que cal perdre l'existència per guanyar-la.

Estimar-te en les corbes del sol, en les carreteres bituminoses pel foc que arramble a cada lletra.

Poques coses m'importen quan agost és el meu mar.
No m'ofegaré, cap a tu nade.

10-08-2020

Sureres d'Aín

Petites necessitats, 57

Molt més que tot allò que tu vares conèixer t'he deixat escrit; allò que ni sóc conscient, però he anotat en el quadern de les promeses, tot donant-li importància a aquest senzill estimar les paraules.

Zenit i nadir d'un futur, la petita voluntat d'acompanyar-te en aquest voler sense haver-lo previst. Escriure per assaborir l'univers, tastar com de llarg pot ser allò que desitge per a tu, això que s'anomena amor, oh flor feréstega d'aquest bosc, meu jardí.

12-08-2020

Serralada d'Espadà, Aín

Petites necessitats, 58

És una lenta harmonia de sons que em transporta als teus ulls obsidiana: pell de terra fosca i fresca, acceptada des de l'inici dels llums quan vaig veure't.

Ets paisatge que engendrà consciència i em mogué al silenci del vers no dit; ets paisatge i espill, criatura de carn serena. Una umbel·la que acollí els vents d'estiu per somiar formes perfectes, com la bellesa s'abilla, em sorprén.

Oh territori del quars rosa i neu: delere els llavis si cada dia dius, quan cada dia vens.

14-08-2020

Cipsela

Petites necessitats, 59

Et mors i tot s'acaba. I és normal i just que siga així.

Però tu irradies aqueixa molsa indòmita de la llengua amb què ens criàrem, la llar i l'escalfor que ens refugià del menyspreu, d'aquells temps foscos d'oportunisme i somriures burleta.

Irradies la llum dels servers, l'aroma silvestre de nogueres, la dolçor de les garrofes, i tens la mà que no tremola i sí recolza, com l'ombra vacil·lant dels àlbers que sempre s'agraeix.

No mai hi haurà cap excepció i als llavis dels xiquets seràs batec del foc i l'aigua en pronunciar-te.

Aquest amor forjat al ritme d'enclusa transparent.

15-08-2020

Petites necessitats, 60

És una paraula estranya Cinnabar.

Acompanya una melodia a què dona nom i, tot escoltant-la, t'escriu.

Hem volat com papallones matineres assedegades de mel.
I l'hem tastada.

Al capvespre, en aqueixa distància que assenyala
passions, has fet melmelada de figues. Una foto m'has
enviat.

T'imagino entre els atifells i el cabàs buit. Netes i
triturades amb el polsim de sucre (no li cal), el rajolí de
llima i unes pólvores de canyella. El bany de Maria ho
segellarà.

Aquest matí hem compartit amb vista, gust i tacte la mel
als llavis. No mai trobaré res que ho puga superar.

16-08-2020

<https://open.spotify.com/track/0AuiARc611uMh8Bf9dYbC9>

Figuera, casa Joan

Petites necessitats, 61

Camine per deserts imaginaris i n'ets la duna.

Un paisatge que entrelluque magnífic, grandíós, reste bocabadat. Si el nostre amor fos així d'extens..., escriuria nit i dia, beuria el que fos just i menges no cruentes. I tot això per salvaguardar i acréixer-lo amb forta fermança, empetitit per la fastuositat serena d'allò observat.

I a la vora teua, protegit del fred, faria foguera, obriria el sac per a dormir sota el cel, et taral·lejaria el nom mentre em venç la son.

No res més necessite que la consciència que grava pensaments sobre els núvols que tu mateixa ets. I la nit que ens agombola.

19-08-2020

Petites necessitats, 62

Misteriosament feliç, delicada l'estona en què dibuixes paraules per al teu habitatge: teulada, voladís, finestres, parets, façana.

No és això el que m'inquieta. Acostar-me als teus somnis, faltar-los amb columnes, estructura que sosté l'hàlit, el baf quan somrius i caus al gris oblit de la memòria davant meu. No pots evitar-ho.

Finalitze l'esbós, tu perduda per viaranyes on tot és possible, però invisibles a l'ull que t'acarona.

T'engronsos dintre meu, t'acompanye en el ritme de l'aire.

Ara, indefensa als braços del temps, ets l'habitatge celeste on no mai regnaran foscors: arquitecte miop, tremole pel silenci, tremole davant del vimejar dels teus llavis.

25-08-2020

Falguera de ca Carmina

Petites necessitats, 63

Agafe un mot, per exemple, "cullera" i amb els dits li faig voltes, voltes i més voltes fins que en la ment esdevé un tirabuixó.

Te'l pose al davant, però tot i que no tens rossos els cabells, el mot és tant arrissat o més que la foscor dels teus.

Cullera i cabells són grafies, dibuixos en un mapa de tresors que, de naixement, oïa i em cridava.

Sempre he sabut que havia d'esperar, que si et dormies al meu si allisaria l'únic secret: als teus ulls menjar la felicitat. És així. Amb tu i els mots transcorre ma vida.

26-08-2020

Petites necessitats, 64

Cel i ocells, això veig i silenci. I una pintura on ets motiu dels pinzells de la ment.

Per ella i pres d'un cos que empresona, vole cap a tu.

És indiferent que el sol ho abruse tot i resten cendres o que una tempesta de calamarsa i vendavals els ossos forade. Tu sempre vens amable, somrius i amb l'esguard fas música que tan sols jo oïsc.

I aleshores, de bat a bat, camine lliure entre els colors de les teues dents i les pupil·les. Planen els ocells mentre esdevens ma petita literatura.

Per llenç els núvols, cel meu.

31-08-2020

<https://open.spotify.com/trac/3sL18IMCamKXE4G8dRu5Nm?si=5zMizSh8RhKpiaDg-Khs7A>

Petites necessitats, 65

A les primeries de setembre batega un silenci solar.

Ara, quasi tothom ha fet via a les rutines pre-programades per la societat. Hi ha un silenci engegador, la remor del vent en les fulles dels arbres i falgueres, una llum cada cop més obliqua i les darreres autovies de formigues pels camins.

No existeix la pressa i el temps és tan sols un concepte desllustrat. També hi ha un silenci floral mentre l'orenga es vincla a terra amb les flors lila i el timonet s'agafa sec i poderós al terra: demana pluja.

És així com el so dels passos sempre em porten a tu, camí que no mai em perdrà i que no puc oblidar.
M'estime el silenci solar.

03-09-2020

<https://open.spotify.com/track/3QdEJzVqLqIIRsUSSF3m0C>

El Joncayet, Aín

Petites necessitats, 66

Ho sé, aquesta és una bogeria sense nom.

Ho sé, però no importa: pensar-te una vegada i una altra com si els mots foren a canviar l'emoció que em segresta i corprén.

T'escric un dia, un altre, a l'endemà... I així, mentre les setmanes passen pels braços d'un paleta que puja una corriola per acostar-te-les on sigues. Poc o res importa que aquest temps de paraules les observes o ignores.

He de construir la casa: golfes reblides d'emocions, corredors, cambres de nostàlgies liles i finestres per passions que ja no esclaten focs i cels, però que encenen. Sóc paleta i tinc estels al pit que fan envans i habitacles per amuntegar històries al capvespres de la vida.

Ho he de fer i és prou. I contra tot pronòstic les mans encara no tremolen i em sé feliç.

Tot és dintre meu i enfront del buit l'amor té els seus ritmes i colors, m'agombola, m'engronsa i em supera.

<https://youtu.be/WcwMg6XEhBA>

05-09-2020

Petites necessitats, 67

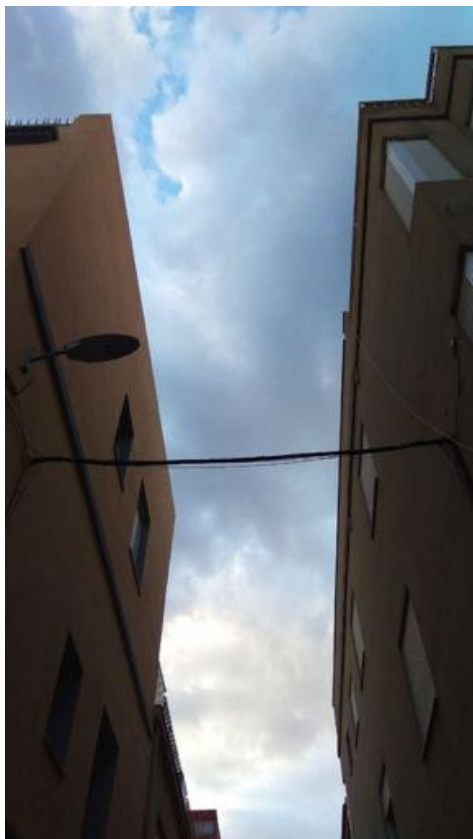
Dona'm pistes, anota'm símbols, marca'm l'itinerari,
esporga'm els obstacles del camí!

Acostar-me al cor profund és l'única independència que
m'esperona. No m'importen altres opinions d'homenots i
jutges, ni els cristalls amb què lligen i combreguen.

Indiscret, pot haver un cel de tempesta fosca o un sol que
tot ho col·lapsi. No res m'afecta als espais que apame i,
amb les mans, escrute.

Lletra rere lletra, sé d'un bell tresor: conec uns llavis de
magrana en llegir-te boges conjectures. L'equilibri del
silenci amb què acompanyes.

07-09-2020

Petites necessitats, 68

Bombolles. Els mots són bombolles que olen a tu.

No t'ha conegut molta gent; has passejat a la vora d'elles, estranya i lliure, aliena i amb la distància que et permet el cos.

Però amb aquesta lentitud de setembre t'encapsule en bombolles que esdevindran mots i sons. Batecs d'un cor que marcàrem amb timidesa.

És una festa el tobogan del viure que ens esllavissa. Esclatem totes les bombolles possibles, compartim-les amb alegria.

Més enllà de l'anècdota discreta, ser amb tu per les paraules; en elles créixer per significar la carn i fer-nos vida. Escèptic, ara crec en els misteris, oh núvol blanc, senzill miracle.

08-09-2020

Petites necessitats, 69

Nevava.

Nevava sí, i no et vaig conèixer sota el fred gris d'aqueixes circumstàncies.

Però jo m'estimava les dones i fades. Em xiuxiuejaven paraules i no mai feren burleta dels meus horitzons.

Passaren estacions. Mirava el terra cada capvespre i, a cada pas fet, solitari anotava melodies per als parcs adormits.

Assegut als bancs, braços de desmais m'acompanyaven mentre combinava noms de flors i estels.

Perseverava en la llum que s'amaga quan, a boqueta de nit, evitares trepitjar els pètals dels ametlers.

Nevava d'una altra manera i sí et vaig somriure. Tot el silenci del món vessat pels llavis i, muda, encengueres l'enigma arrelat en la teua mirada.

Motiu i bellesa: et vaig veure.

09-09-2020

Petites necessitats, 70

I si mai ningú no hagués conegut cap paraula?

I si per això no haguérem vorejat l'autoconsciència?

I si mai ningú no hagués sabut dels Altres i llurs somnis?

I si mai ningú hagués sostingut la llum als palmells i als ulls una cataracta de núvols?

I si mai ningú hagués patit la pertinença i pèrdua?

I si mai ningú hagués esperat l'esclat d'una flor?

I si mai no s'hagueren registrat petjades a la terra?

I si mai ningú no hagués pogut dibuixar un cor sobre el baf?

I si mai no hagueren hagut portes, ni llindars?

I si mai cap cercle s'hagués tancat amb una íntima presència?

Després de l'obscuritat, tu.

10-09-2020

Petites necessitats, 71

Avui ella vola pel seu nom.

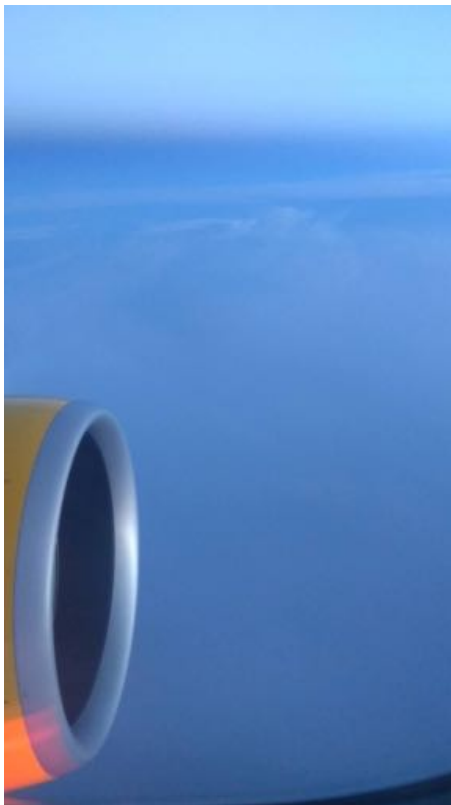
Enlairada i cap al sud fem via a les illes afortunades. Des d'aci dalt i mentre ha clissat els ulls, observe la nostra petitesa davant dels paisatges.

Apedaçats, bombolles de borrec que suren inconscients i dutes per vents, esfilagarsats, de tota mena i majestuosos, els núvols reben ferits un sol que s'amaga.

Tot i el blau grisenc que lentament omple l'horitzó i paral·lels a la costa, no tinc pors a la seua vora.

Navega el pensament, mentre li sostinc els somnis.

14-09-2020

Rumb a les illes

Petites necessitats, 72

No existeix un estiu perenne, malgrat tota la sorra que se'm cola entre els dits dels peus en aquesta platja. Però incansable, t'observe.

El meu amor no natural, a voltes fuig dels sons. Va més enllà del cos que em dignifica i envelleix. Després de la llum i la foscor canta la senzillesa i se sobreposa a la sang i els batecs. Pinta en les coves del desassossec i escriu ritmes amb colors per a quan ja no hi siga.

Potser tremolarà ma consciència, em pixaré al damunt i patiré d'anòsmia. Ningú em visitarà la veu antigament dita i no entendré ja de somriures. Tot això i potser encara més que no he pogut imaginar.

Però hi haurà algú que no existint ara o potser sí, comprendrà aquest voler eixut, punxós i volcànic que en silenci esperarà la pluja, que plantà grafies contra les estacions. Petites llavors per fructificar en la mirada.

Als teus ulls vaig beure l'esperança.

15-09-2020

Platja Las Teresitas

Petites necessitats, 73

Tens el cor d'arena negra, menuda, feta pols i als vents me balles.

No tens boca, però somrius. No tens mans, però em sostens. No parles, però t'entenc.

No cal sobrevalorar l'amor, però tampoc classificar-lo simplement patriarcal, masclista o romàntic. Anys arrere fou moda parlar amb aquesta nomenclatura.

El vaig sentir un sol instant i fou prou; m'allunyí d'escoles i doctrines.

Tens el cor d'arena negra i els llavis teus blancs; una veu en les ones d'una platja buida on t'hi respire de vida.

16-09-2020

Platja El Bollullo

Petites necessitats, 74

De fa temps no parles, no.

Però emmudida et vaig memoritzar la veu. Com una òrfena en la tempesta, t'acostes per besar-me el front i et seguisc el rastre dels llavis.

Nosaltres i els pronoms que es repeteixen són llamps que ens recorren l'existència.

En la pell tacada hi habiten secs on he amagat vocals perquè la brisa no s'ature.

No mai existirà l'absència perquè a trenc d'alba i, un cop més, serà dit el teu nom per la rosada.

17-09-2020

Profund Teide

Petites necessitats, 75

Aquest confort fred quan toques el vent de tardor.

El sol que, de puntetes, camina i no s'esvera per res.

La pell que se sap fresca i oblida xafogors.

Els dies caiguts del calendari amb l'amor teu ben discret a les galtes.

El record d'una mare llunyana i propera alhora.

La solitud que tot ho ompli fins al darrer porus.

El diccionari dels somriures no mai après.

La voluntat d'estimar-te al guaret de la desmemòria.

El temps que no et vaig dedicar però transmutí en paraules ocell.

La comprensió de la finitud que tot ho accepta.

La veritat de l'emoció continguda en cada mot.

La bellesa i transparència reprimida al món.

I el teu si on per sempre fluctua la primavera.

26-09-2020

Petites necessitats, 76

El teu nom sota el cel i la rosada.

I no envelleix com sí ho fan els ordinadors heretats dels nostres fills i que, mancats d'ales, no volen. Ara som els grans qui heretem andròmines que consideren curtes, lentes i poca cosa més a fer amb elles.

Però t'he viscut per moltes llunes i als vents, malgrat els secs ens hem gaudit.

És per això que els he agafat i esborrat. No he deixat cap rastre per instal·lar el software lliure que, com l'amor, ens va alliberar.

El teu nom sota el cel i la rosada i allò que vell és bell en les girades d'aquesta humil saviesa...

Viure't és veure per tal de construir nous somnis.

04-10-2020

Petites necessitats,77

M'agafe al teu cor cru de magrana i vida.

S'inicien vents i tempestes on la paraula és ja corrupta i no hi ha res que, de forma absoluta, estiga a les meues mans. Sóc un bruixot que, bufanúvols, creu i escriu sortilegis davant l'espill i que tant sols jo els mire.

A l'altra banda però, bategà l'alè vital que un dia respiràrem. I no hi ha cap bogeria tan gran que m'acovarde.

És la llum i el seu record en mossegar-la que dintre meu esclata. M'omple de clorofil·lica passió per escriure sobre el terra erm, però també sobre les galtes on et creix aqueixa pell de gespa: unes gotes del sol i, en dir-t'ho, plou l'amor en ma boca.

Magrana nua on m'agafe, la teua vida.

07-10-2020

Petites necessitats, 78

Tremolen les darreres fulles dels cirerers, poregoses al vent matinal.

M'ature i veig com endreces la casa per al proper encontre. De lluny estant els àlbers engroguits fan memòria dels dies viscuts al teu costat.

Vivim aquest amor ordinari, allunyat de llibres, cine i postisses preparacions. No som estrelles de cap fantasia car no ens calen aquestes necessitats. La política, una misèria; a voltes, les relacions un cau de desenganys.

T'escric la nostra història a la vora d'humils blets i llicsons. En una terra erma i sola vàrem fructificar amb l'única herència de les paraules. No som deutors de ningú, però alcem petits triomfs per a tothom.

18-10-2020

Aín, tardor 2018

Petites necessitats, 79

T'escric aquest llibre, mentre camine. Ho faig al costat de Jana i de la mateix forma com han estat escrits els set llibres darrers.

El cel blau o gris com un paper i el terra roig la tinta per notar-te a un racó del cor.

Hi ha un hort de tarongers amb 26 fanecades. Ell coneix tots els meus secrets i pels fraus, ara tots falcats, em venen les paraules en balanceig.

Són poques les correccions: assegurar l'ortografia i l'àngel d'un bell mot, també canviar l'ordre d'una frase, llegir la veu per comparar-la amb el silenci i, a tort i a dret, reconèixer-te al text.

Rodolen les taronges per terra que, amb el musell, Jana ensuma i llança. I pas a pas, amb l'horitzó que es dorm note el cor tranquil. És dolç el solitari ball que fem.

Tu en els mots i per mirar-te, aquests ulls, en la dansa.

20-10-2020

Petites necessitats, 80

Com el sol, els teus ulls, els pits, els malucs, cireres del
desig.

Tot desert es transforma, l'avorriment ombra teua, el
silenci poema del vent.

Noves excuses creixen al llenç on el temps roda i roda.

Núvols foscos són pluja a les galtes, delere la set.

Abans patia en no escriure; ara respire i òbric i tanque
finestres.

Llum en la boira, pintar de neu el teu cos.

23-10-2020

Petites necessitats, 81

T'agraden les sèries i els intèrprets anglesos... T'agrada l'ambientació escollida i els dies amb pluja, a més del verd i els colors dels arbres i camps.

Assegut en silenci et pentine el temps a la vora; t'olore la pell i escric misteris que sense dur enlloc m'embruixen. Em recorres amb parpelles de foc mentre ensinistre la bellesa d'uns mots des d'aquell matí al tren quan replegava retalls del teu somni que foren llum al diari.

Ni meu, ni de cap altre ets ídol; però admirar-te és el secret d'aquest esbós, anònim batec en la literatura.

https://open.spotify.com/track/6L5GLgdFEzeALhKJpa4nIC?si=IWT152xdRGq8VRHRhDE_Wg

(Scattered Roses, per Velvet Dreamer)

27-10-2020

Petites necessitats, 82

No hi ha cap bandera com la pell teua que oneja als vents
si et pense. I si t'oblides, ets lliure en escapar-te pel gest
dels pensaments.

Així et vull, com un mar de núvols gràcils que ningú
domina ni encotilla, com aqueix pas que m'allunya i més
tard acosta al cau feréstec i dolç alhora.

Si dorms beneïsc els somnis i, en despertar, una música
em sacseja l'amor, aqueixa rendició.

29-10-2020

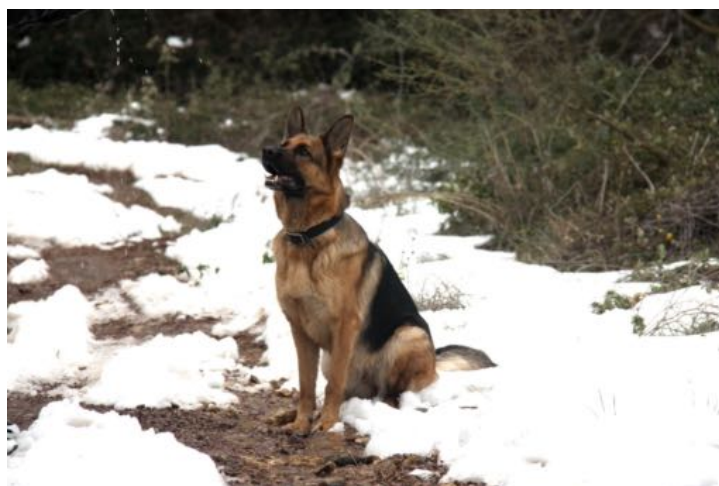
Petites necessitats, 83

Escriure. Fer-ho amagat, com aquell que li furta hores al dia, de vegades amb ganes ofegades per murs de granit, altres sabedor que no-res serà presentat, que caurà en l'oblit més fosforescent i buit.

Escriure. Fer-ho manat per la voluntat dels vents, per la força d'un verd que s'oxida i vesteix de tardor, lletres esborrades al terra pedregós, eixut, polsós.

Escriure en l'hivern més secret, amb llavors de glaçada esperança, sense saber ni passat, ni futur; desarrelat dels teus ulls, oblidat el present.

01 -11-2020

Petites necessitats, 84

Plou sobre la dona dels núvols que camina cap als ocre i grocs de la deu de la Caritat. No hi ha pols sota els seus peus als camins on dibuixa paraules amb el pas.

És música que endevine en escriure el silenci i la distància que ens separa.

Jana amb quasi 12 anys ha fet 34 quilòmetres en 48 hores i mereix un descans mentre observa el caure pacient, assossegat de la pluja. No passen papallones vora la balconada del seu musell on es barregen el petricor amb els grisos i verds. Repica la campana les hores del rellotge del poble quan un silenci d'ocells ho envolta tot. Vindrà amb les sabates mullades, amarada de pluja. Un degoteig que dibuixe entre boires per a qui llig.

Carrer avall s'escolen paraules amb l'aigua; de nou triomfa l'amor.

04-11-2020

Petites necessitats, 85

Quan incie un text sempre l'índex bescanvia lletres i t'inventa paraules inexistents. No tenen sentit, complexes d'entendre, però m'acosten als teus llavis amb sol.

Aleshores recule i en corregir-les tens més lluenta la pell cada cop: cabells de piano, parpelles gaselles volàtils i per boca l'horitzó on escolte una música.

Ser un gaig blau que de la teua mà menja i al cor es capbussa de joia.

Cap tempesta m'esglaia, ni les boires m'inquieten. Ma vida és volar i, en silenci, saber-te el niu, solar.

07-11-2020

Petites necessitats, 86

El fracàs no és el silenci, el soroll del brogit de papers i llibres venals, obres d'autors novells o consagrats, d'editors manifassers que encimbellen uns i n'obliden altres.

No és aquest el fracàs a què pot un ésser sotmés, despullat i ignot. Això és pluja barata, acantonada en pedra que s'evaporarà.

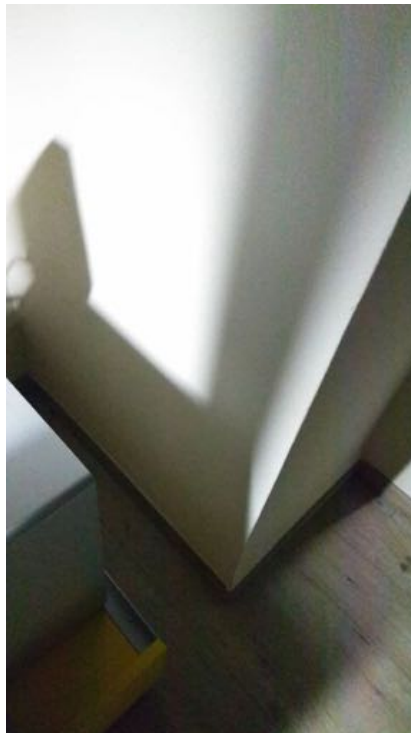
El vertader fracàs és molt més senzill, com els assumptes autèntics, esdevé no ésser fidel als mots sagrats i tot i haver estat massa a prop teu, no oferir-te'ls com l'aigua d'un bassal quan m'omples de llum.

Enfront la xerrameca, bec tots els angles amb les ombres del món que compartim: llambreig si m'erices l'ànima esquarterada en la tardor.

Too close to you

<https://open.spotify.com/track/1d8h3PPzUcRx4aoR0fiurq?si=30XPwy8yOhGJtiBCMGLoKA>

13-11-2020

Petites necessitats, 87

T'escric espaiosament aquests darrers dies, però no mai t'oblido. Ets una música que m'encercla pensaments mentre instal·le ordinadors heretats i vells dels fills..., però que tot i els recursos limitats faig volar amb lleus distribucions de software lliure: Lubuntu amb entorn Xfce, Manjaro amb Kde i Linux Mint amb Xfce.

Ara, alliberats d'una mort que dessagna per oblit -botxí que tot ho arracona en grisos llimbs- s'engeguen com milotxes i volen. Duen aquests escrits enllà, ben lluny de la niciesa dels papagais de torn. Elèctriques andròmines que bateguen aquestes petites necessitats i són ressò de vida oculta, autèntica, apartat de modes literàries, però amb ulls fermes. També hi ha bellesa a un "sudo pacman -Syu" o en la revolta d'un "sudo apt upgrade" si m'acosten al teu món.

Instal·le esperança als circuits invisibles en escriure't amb un amor que tot ho pot i podrà, siga ara carn i demà pura cendra.

20-11-2020

Petites necessitats, 88

Tan sols puc somiar, perquè ara és l'hora en què visc els somnis: m'acompanyes en la llum mentre els arbres udolen la flor de nom que tens. En passejar-te tremolen els vents i tots els mots et corresponen... Abillar-te de vocabulari inesgotable és en què treballe aquesta tardor.

Joiós i solitari, gris i acompanyat tinc el propòsit dels mots per tresor; que altres pronuncien l'humil recompensa d'aquesta bellesa.

Oh nuvol blanc, llar i substrat d'un cel blau i ras on arrele i m'hi refugie.

22-11-2020

Petites necessitats, 89

Volant flors imaginàries cap al teu rostre és com et reconec, amb el palmell de la mà sobre els dies quan dius:
- Què soparem avui, els xics no hi són?

Tinc prou amb la mirada per aliment, però no mai ens ha faltat el pa torrat, l'oli verge i la tonyina. Aguaiten tomates i una mica de formatge de cabra al vi; i allà lluny, al banc i tot just a la vora del rebost, llambregen caquis, nous i les primeres taronges.

Als teus ulls s'ha ensenyorit la tardor; celebrem-la que ja vindrà l'hivern.

Seurem a taula, a la butaca, i tu veuràs imatges, llegiràs.
Mentriamentres hauré agafat tots els colors i les aromes.
En la memòria humil dels mots ens passarà la vida.

23-11-2020

Petites necessitats, 90

En terra de ningú, pacient, esperava l'arribada. Havia fet 3400 passos sota el sol -rei absolut del temps- però no venies.

I si hagueres estat engolida per un arpegi de colors, quina música tindria el poder de retornar-te als ulls meus, cecs pel desig i la melangia?

Vorejava sempre el perímetre de la llum on el centre eres tu. Tothom m'havia pres per boig; i comentaven l'estranyesa sincopada, l'absència en parlar.

Ara feia temps i més encara que havíem restat muts: un foc ens consumia en la circumferència de l'U.

24-11-2020

Petites necessitats, 91

Novembre, morat dimarts 25.

Les xicrandes recordades i somrius. Violetes pels carrers cap a tu. Un cel morat d'horabaixa en trobar-nos. L'aigua lila que regalima pels ulls. La boca parla mots magrana. Pinzellades fúcsia si m'abracés. Agafar-me amb passió tenyida. Respirar-te la sang, atansar-te.

Seure en l'aroma de capvespre. Silenci dels núvols, passen. Tens nom de cornamusa i flor. Engronsar-lo en la saliva. Pronunciar-te.

Serenitat púrpura avui. I demà i passat demà i sempre. Dona núvol, dona autèntica, completa i lliure que fa via, feliç.

Tastant-nos, projectant la vida.

27-11-2020

Petites necessitats, 92

Dut pels vents, m'arriben aromes i sons dels camins passats que recorreguérem junts. No ens feia falta parlar per omplir silencis, espais de pau per a nosaltres ben eloqüents.

Com ella, així la meua Gràcia!

Reina de l'hivern no esdevenia ombrívol de cap manera: roser silvestre tu, jo la terra on t'hi arrelaves, que demanava núvols.

Dut pels vents són els mots presents que nodriran records i per amargs diluiran el futur carregat d'absències: oldré com talp la veu teua que m'il·luminarà.

Sobre un fons negre aleshores ballarem tot el nostre amor.

08-12-2020

Petites necessitats, 93

Un nou dia apunta ja; i s'esllavissen aprenentatges que renoven.

Fascinació, car qualsevol cosa a les mans és un bocí del paradís. I per això, veure't no mai cansa. Jardí de delícies que ningú que ens ha tractat coneixerà.

Tan sols s'aproximen pels mots a la pell empal·lidida d'un foc ancestral que no mai apaivagaran, aqueixa bellesa tranquil·la del viure a la frontera.

Ones quietes nosaltres i crepitar en alimara.

09-12-2020

Petites necessitats, 94

Hi ha un mot blanc i un de groc, els estire i se'ns presenta un altre diferent, vermell, gris, turquesa. I així, aquest pas de l'existència s'omple de vida i colors.

Hi ha separacions, recolliment, banys de multituds i aeroports freds; hi ha catedrals amb silenci, l'esperança de l'encens i l'eco del teu pas a les temples.

Tense els records i la fletxa cerca la ment teua que tot ho ordena; en equilibri escric per al futur, però també per al present que ens engronsa amb llum i textures noves.

No massa voltes t'he agafat per la cintura amb el ritme dels gegants; però ballar-te amb les paraules és, també, una forma d'estimar...

13-12-2020

Pic d'Espadà, 1099 m.

Petites necessitats, 95

Tens una ment de peix em dius, mentre quiet observe els teus llavis. Per això navegue qualsevol humitat sense por a rovellar-me.

Tens una ment de peix per oblidadissa em dius, mentre arrape assumptes i escric paraules per tal de respirar llur oxigen i no ofegar-me.

Tens una ment de peix em dius, i l'esquelet neuronal i elàstic no es trencà -ni en profunda mar o riu amunt- tot i els anys viscuts.

Tens una ment de peix em dius, i per això m'esmuny de les mans d'un món que m'atrapa, m'identifica en feines domèstiques però, al capdavant, m'allibera.

Tinc una ment de peix i, en viure, he tastat pels mots les aigües dolces i salades; colps, ferides he rebut, observats sol i núvols sota l'aigua.

I així, tot movent cos i aletes amb la llengua, lluentes les escates per no esdevenir caga-ràbies, per no traïr els orígens, el cicle que m'identifica, salmó.

<https://open.spotify.com/track/2LIHxCYJteBphA7orZpQpP>

16-12-2020

Petites necessitats, 96

Soc un poeta que no parla d'amor.

Perquè em fou dat amb balbuçig de veus, en descobrir el món mitjançant el vent de les paraules; així fou pols, butaca, estimada, sofregit, llenya, orgasme, vànova, berenar i tantes més com sinònims de vida.

I aquesta també em fou regalada. Viure l'amor a deshora, quan somie o pare taula, si recorde antics alumnes, el cinema, la memòria de les teues miniatures, aquells somriures per taral·lejar el llostre del mirar-me silenciosa.

Viure l'amor i escriure'l aprenent, ple d'ensurts, amb una solitud joiosa i els dits sobre què penses. Vet aquí la minsa radiografia d'una passió que em supera, melodia i llambreig del capvespre: perquè fas i nodreixes -d'aquestes petites necessitats- els meus dies.

17-12-2020

Petites necessitats, 97

No m'he vacunat, no, ni vull fer-ho.

No m'he vacunat contra els llibres invisibles, car són aquests els que escric. I no ho faig sobre una taula en despatx, tancat sota pàl·lides llums i grapats de diccionaris antiquíssims i meravellosos.

T'escric mentre faig via per indrets on les haques amb les peülles graven sobre el terra somnis indesxifrables. Als afores del poble uns veïns em veuen i, dia rere l'altre, m'aixequen els braços sense defallir. Els salude, però caic novament trasbalsat en aquesta malaltia melangiosa d'escriure't.

Digues-me per què vaig ser jo i no un altre -en aquest temps i galàxia prescindible- qui m'enrocava en la llum grisa perquè em veres?

No m'he vacunat, no, ni vull fer-ho.

Perdre'm per retrobar-te, aliè als premis i crítics del paper. Llibres invisibles sí, fets en un camí que cada dia s'esborra per noves lletres i petjades.

És l'atzar, la tinta amb què cada dia et fotografie a la terra viva que xafe. Descric cercles per intentar la bellesa.

Que els deus tinguin pietat, car dels homes poca cosa espere.

18-12-2020

Petites necessitats, 98

Una petita modulació tan sols, és prou per enamorar-me.

I així isc cada matí per sendes tot cercant el teu nom
d'aigua gravat a les pedres.

Cap estel podrà mai evaporar-te.

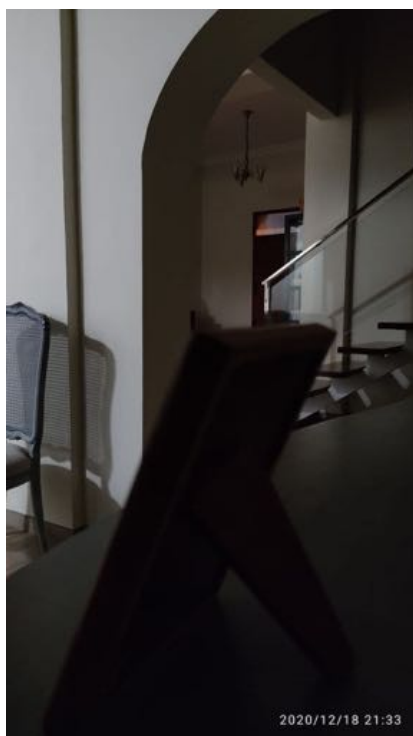
M'engronse en cada feina a fer per haver-te escoltat dir;
no hi ha cap rutina feixuga, ni separació, ni solitud.
Floreixes per tot arreu, t'odore en cada lletra recolzat al
racó d'aquella fotografia.

Ja no m'importen les conseqüències de l'amor, ni la
desmemòria que, duta al llom, galopa. Llig-me aquests
mots si l'oblit m'arrapa.

He estat llépol per la salut encomanada; estimar, com
mastegar la xocolata dels teus somnis.

https://open.spotify.com/track/5pAnJxJxenkDMe1SZrvq0c?si=Wdd_2hS-RKCGLy11Y07rVA

19-12-2020

Petites necessitats, 99

Flors per a tu.

He cultivat jardins durant tres estacions. He hagut de tractar espais i sòls, meteors que m'embadalien. I he descobert el regal de la Vida.

Ser l'amo del meu temps sense posseir-lo, dormir a cor què vols, somriure-li mots a aquest jardí de flora tan diversa. Ben cert que massa voltes he restat sorprès per paraules que s'han trenat com adobs d'aquest planter. No té cap control qui s'anomena jardiner, sinó qui gaudeix d'aquesta gràcia, amor.

Tot guspira en un cicle: naix, esponerós creix i més tard madura per agostejar-se. Vet aquí unes poques flors per a tu.

Morirà l'home, però no el poeta. O potser sí, moriran tots dos. Però mai ningú podrà negar que hi hagué un temps on habità una llar enamorada.

<https://youtu.be/zSyO0yupo3s>

Flors per a tu, per Lemongrass.

20-12-2020

Aín, 6 d'abril a 20 de desembre 2020

TAULA

5	Proemi
7	Aquesta solitud
8	Et despulle
9	No puc construir-te
10	Tímidament
11	La TV engegada
12	Passege pel carrer
13	Entrellucava l'amor
14	M'ho vares dir
15	Ulleres blanques
16	Encara no sé
17	No t'arriba aquest amor
18	T'escric lletres
19	Inspire una lletra
20	Han apagat la cultura
21	Per més que canvien
22	Com les teues mans
23	Absorbit
24	No llançà cap moneda
25	Tu al meu abril
26	Ara tot s'ajorna
27	En tancar-los, balle
28	T'escric a cada espai
29	Emporta'm
30	Silenci....
31	Reclòs, rere una màscara
32	Quanta estupidesa
33	Sobre el verd del camp
34	Cada dia
35	M'udola un vent
36	Òbric els ulls
37	No digues que només
38	15 kilobits
39	Inspire
40	Arrossegada pel vendaval
41	No s'acaben mai els nombres

42 Òbric la finestra
43 Hem ajornat l'encontre
44 Pacientment observe
45 Obliqües a l'horitzó
46 En blanc, no hi ha res escrit
47 M'agraden els capvespres
48 He decidit perdre el temps
49 Una oració per a tu
50 Lluminosa
51 Necessite tan sols
52 Incorporar-me del llit
53 La petita botiga del poble
54 Llig una llista dels moralistes
55 Per tu
56 Fora del blau
57 Dels teus llavis cerulis
58 Al capdavall
59 Escapar, ella vol escapar
60 Els telèfons desconnectats
61 Hem caminat paral·lels
62 Tot escoltant el capvespre
63 Molt més que tot allò
64 És una lenta harmonia
65 Et mors i tot s'acaba
66 És una paraula estranya
67 Camine per deserts
68 Misteriosament feliç
69 Agafe un mot
70 Cel i ocells
71 A les primeries de setembre
72 Ho sé
73 Dona'm pistes
74 Bombolles
75 Nevava
76 I si mai ningú
77 Avui ella vola
78 No existeix un estiu
79 Tot el cor d'arena negra

80 De fa temps no parles
81 Aquest confort fred
82 El teu nom sota el cel
83 M'agafe al teu cor de magrana
84 Tremolen les darreres fulles
85 T'escric aquest llibre
86 Com el sol
87 T'agraden les sèries
88 No hi ha cap bandera
89 Escriure
90 Plou sobre la dona dels núvols
91 Quan inicié un text
92 El fracàs no és el silenci
93 T'escric espaiosament
94 Tan sols puc somiar
95 Volant flors imaginàries
96 En terra de ningú
97 Novembre morat
98 Dut pels vents
99 Un nou dia apunta ja
100 Hi ha un mot blanc
101 Tens una ment de peix
102 Soc un poeta que no parla
103 No m'he vacunat
104 Una petita modulació
105 Flors per a tu

Propietat intel·lectual de les fotografies

- Fotografia portada de Julian Hochgesang
<https://unsplash.com/photos/39BKKhuy11k>
- Fotografia Petites necessitats 17, littlepixer
<https://www.flickr.com/photos/pixer/307111689/in/photostr>
<https://www.flickr.com/photos/pixer/>
- Fotografia Petites necessitats 31, Samantha Green
https://unsplash.com/photos/kGQqShxOH_Q
https://unsplash.com/@sammy_green
- Fotografia Petites necessitats 58, Avenue
<https://n9.cl/x4wqe>
Viquipedia.
- Fotografia Petites necessitats 61 Joe MacDaniel
<https://unsplash.com/@bookcrafters>
<https://unsplash.com/photos/twm0BhBTPE0>
- Fotografia Petites necessitats 69, Gio Bartlett
https://unsplash.com/photos/mnV_kv5KJIY
<https://unsplash.com/@giobartlett>
- Fotografia Petites necessitats 80, Andreas Kretschmer
<https://unsplash.com/photos/Ss7gyM8x9Zg>
<https://unsplash.com/@andikausg>
- Fotografia Petites necessitats 81, Quentin Schulz
<https://unsplash.com/photos/F9i6G7AQSFc>
<https://unsplash.com/@0leil>
- Fotografia Petites necessitats 82, Umut Yilman
<https://unsplash.com/photos/wRVdulwaNh8>
<https://unsplash.com/@uyilman>
- Fotografia Petites necessitats 85, Pete Nuij
<https://unsplash.com/photos/4mLHSbU2jZo>
https://unsplash.com/@pete_nuij
- Fotografia Petites necessitats 91, Mammiya
<https://pixabay.com/photos/blossom-bloom-tender-purple-4951842/>
<https://pixabay.com/users/mammiya-12752456/>

Totes les altres fotografies són propietat de l'autor dels textos, però poden ser utilitzades segons les disposicions de reconeixement, no comercial i sense obres derivades de la

2.5 Spain License.

